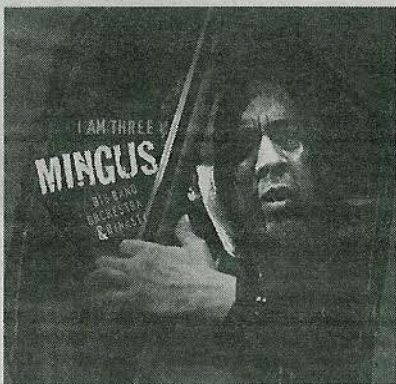

**Mingus:
I Am Three
(Emarcy/Universal)**

Stilskaperen Charles Mingus er blitt storindustri og på herværende utgivelse har ikke mindre enn tre band gått sammen om en utgivelse som ikke akkurat er like nyskapende som sin inspirasjonskilde. De tre er Mingus Big Band, Mingus Orchestra og Mingus Dynasty.

Her er mye vegg-til-vegg-lyd og lite av den distinkte bassen som var Mingus' eget varemerke. Berømmes skal imidlertid John Hicks for en – i denne sammenhengen – usedvanlig inspirert pianosolo i avslutningsnummeret Pedal Point Blues. Mindre kreditt får Frank Lacy for sin resitasjon/sang av Mingus-teksten Paris In Blue. Hes stemme er ikke det samme som tøff stemme; så det er sagt. Derimot lever Wednesday Night Prayer Meeting, mye takket være bassisten Boris Kozlov i Mingus Dynasty, som her har ivarettet opphavsmannens gode groove.

Høydepunkt: *Wednesday Night Prayer Meeting*

**Ane Brun:
Duets
(DetErMineRecords/Bonnier Amigo)**

I løpet av året som gikk gjorde Ane Brun ti duetter med ti forskjellige artister. De burde prise seg lykkelig alle sammen, for i hennes selskap løftes selv den mest unselige middelmådighet opp i de uforglemmeliges rekke. Her følger hit-materiale på rekke og rad. Lift

Me med Madrugada er naturligvis med, og når radiostasjonene er ferdig med å spille den i hjel, kan du la den hvile i noen år, ta den frem igjen, og se hvilken perle dette i sannhet er. Ellers faller jeg stadig for duetten med Ron Sexsmith, Song No. 6, som tidligere har figurert på hennes egen plate av fjoråret. I vakker samsang med Wendy McNeill gjør hun den fine Such A Common Bird, og Syd Matters har sluppet til på Little Light. I det hele tatt, her er ti nydelige låter i et vakkert akustisk pop-landskap, som ikke slipper tak i deg, ene og alene fordi den sprøtt klingende stemmen til Ane Brun har kvalitetene som skal til for å gi ellers ganske likegyldig låter gyldighet.

Høydepunkt: *Such A Common Bird*

**Tone Lise Moberg:
Looking On
(NORCD)**

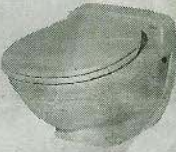
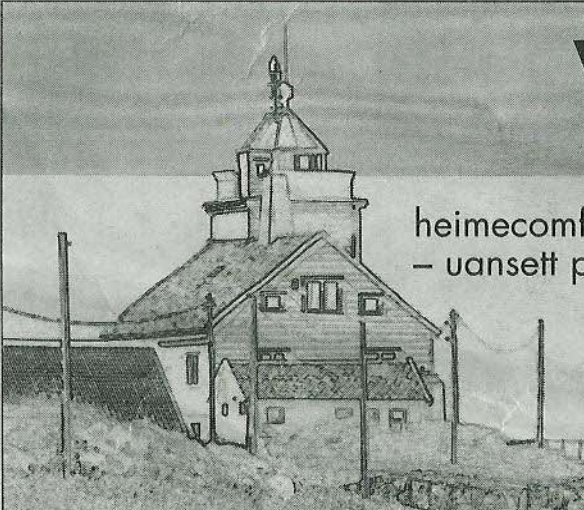
Selv om Tone Lise Moberg er en ny stemme på platefronten, har hun allerede en mangeårig karriere som musiker bak seg. Og Looking On er blitt en spennende samling låter, som, selv om de spenner vidt i stemning og repertoar, gir et helhetlig, konseptuelt preg. Velkomponert altså. Velkomponert er også hennes egne låter, Sunwater og Come With Me. Det er likevel ikke med disse hun briljerer. Det man først og fremst merker seg på denne utgivelsen, er sangimprovisasjonen som avrunder standarden Bye Bye Blackbird. I hennes versjon er dette blitt en nydelig, melankolsk ballade som mot slutten glir over i scat-song med drag vi ellers forbinder med kveding. Det er også i disse partiene Tone Lise Moberg virkelig viser hvilke stemmemessige kvaliteter hun har. Ellers merker jeg meg Wheeler/Winstone-låta Old Time som et høydepunkt. Her gjør hun ting som røper at vi har å gjøre med en jazzvokalist helt utenom det vanlige. Det er også her den akustiske kvartetten som backer henne kommer til sin fulle rett. I dette nummeret merker jeg meg særlig klaver- og synth-spilleren Eivind Austad som en særdeles spennende musiker.

Høydepunkt: *Old Time*

Vakuumptoalett

heimecomfort på hytta
– uansett plassering

JETS®
www.jets.no

Minimale naturinngrep
5 dl vann pr. spyling
Enkel installasjon
32mm avløpsrør
12V eller 230V
Med eller uten